

AF 4

พสิทแผนลวงของโอปอล

อาร์ทิมิส ฟาวล์

โอเวน ไคลเฟอร์ : เขียน

พลอย ใจนส์ : แปล, กัลจิตา : คำนิยบ

บทนำ

บทความต่อไปนี้ปรากฏในอินเทอร์เน็ตแฟร์ที่เว็บไซต์ www.horsesense.gnom เชื่อกันว่าผู้ดูแลเว็บไซต์นี้คือเซ็นทอร์โพลี ซึ่งเป็นที่ปรึกษาด้านเทคนิคของกรมตำรวจแห่งโลกใต้ดิน แม้ไม่เคยมีใครพิสูจน์ได้ก็ตาม รายละเอียดเกือบทั้งหมดในบทความนี้ขัดแย้งกับประกาศอย่างเป็นทางการจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายประชาสัมพันธ์ของ 'แอลอีพี' หรือ 'เลป'

เราทุกคนได้ยินได้ฟังคำอธิบายอย่างเป็นทางการเกี่ยวกับ
โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นในการสืบสวนเรื่องหวัเงาะสำรวจซีโค
แถลงการณ์ของเลปแทบไม่ลงรายละเอียดใดๆ โดยเลือกที่จะอำพราง
ความจริงและตั้งคำถามกับการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่หญิงรายหนึ่ง
ผมรู้อย่างแน่ชัดว่าเจ้าหน้าที่หญิงรายนั้นหรือผู้กองฮอลลี

ซอร์คได้ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี หากไม่ใช่เพราะทักษะของเธอในฐานะผู้ปฏิบัติการในพื้นที่ เราอาจสูญเสียชีวิตมากกว่านี้ แทนที่จะโยนให้ผู้กองซอร์คเป็นแพะรับบาป กรมตำรวจแห่งโลกใต้ดินควรมอบเหรียญให้เธอด้วยซ้ำ

มนุษย์มีบทบาทสำคัญในคดีนี้ มนุษย์ส่วนใหญ่โง่เขลาไล่ทางเก่งแล้วไม่รู้จะสอควาเข้าช่องไหนด้วยซ้ำ แต่ก็มีคนหนึ่งที่ฉลาดพอจะทำให้ผมกังวล หากพวกนี้ค้นพบว่ามิโลแฟร์อยู่ใต้ดิน ก็คงหาวิธีคัดตวงผลประโยชน์จากประชากรของเราให้มากที่สุด มนุษย์ส่วนใหญ่สู้กับเทคโนโลยีเหนือชั้นของแฟร์ไม่ได้ แต่มีคนฉลาดจนเกือบทำให้คิดว่าเป็นแฟร์ จะว่าไปก็มีแค่คนเดียวแหละ ผมคิดว่าเราทุกคนรู้อยู่แล้วว่าผมหมายถึงใคร

ในประวัติศาสตร์แฟร์มีมนุษย์เพียงหนึ่งเดียวที่เอาชนะเราได้ เกมเรื่องที่มนุษย์ผู้นี้เป็นแค่เด็กหนุ่มคนหนึ่งก็คิดหนีบอยู่ในกีบเท้าของผมแบบแกะไม่ออก อาร์ทิมิส ฟาวล์ เจ้าแห่งอาชญากรรมชาวไอริช อาร์คิน้อยหลอกล่อเลปให้ไล่ตามไปยังทวีปต่างๆ จนในที่สุดเลปก็ใช้เทคโนโลยีลบความทรงจำเรื่องแฟร์จากสมองของเขา แต่กระทั่งตอนที่เซ็นทอร์อัจริยะโฟลิกคปุมลบความทรงจำ เขาก็ยังนึกสงสัยว่าแฟร์กำลังโค่นหลอกอีกหรือไม่ เด็กไอริชผู้นี้แอบทิ้งบางอย่างไว้กระตุ้นความทรงจำหรือเปล่า แน่نونว่าเขาทำแบบนั้นจริง อย่างที่เราทุกคนจะได้รู้กันในภายหลัง

อาร์ทิมิส ฟาวล์มีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์ต่อไปนี้ แต่คราวนี้เขาไม่ได้พยายามขโมยอะไรจากแฟร์เพราะเขาลืมไปแล้วจริงๆ

ว่าเรามีตัวตน ไม่ใช่แค่รูป แท้จริงแล้วผู้ชักใยอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์นี้
เป็นแฟร็คคนหนึ่ง

แล้วใครกันล่ะที่เกี่ยวข้องกับโศกนาฏกรรมสองโลกครั้งนี้ ใคร
เป็นผู้เล่นแฟร็คตัวหลัก แน่نونว่าโพลีเป็นวีรบุรุษตัวจริง หากไม่มี
นวัตกรรมของเขา เลปคงต้องต่อสู้อย่างไรพวกมนุษย์ซีโคลนจากหน้า
ประตูบ้านแล้ว เขาเป็นพระเอกตัวจริงที่คนมองข้าม เป็นผู้ไขปริศนา
แห่งยุคสมัย ในขณะที่หน่วยลาดตระเวนและหน่วยกู้คืนบินอวกาศ
อยู่บนดินและได้หน้าไปหมดทุกเรื่อง

จากนั้นก็มาถึงฮอลลี ซอร์ด เจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหาให้
เสื่อมเสียชื่อเสียง ฮอลลีคือหนึ่งในแฟร็คที่ดีที่สุดและเก่งที่สุดของเลป
เธอเป็นนักบินมาแต่กำเนิดพร้อมพรสวรรค์ในการใช้ไหวพริบแก้
ปัญหาเฉพาะหน้าเมื่อออกปฏิบัติการ เธอไม่เก่งเรื่องการรับคำสั่ง เป็น
นิสัยที่ทำให้ตกที่นั่งลำบากมาแล้วมากกว่าหนึ่งครั้ง ฮอลลีเป็นแฟร็ค
ตัวหลักในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาร์ทิมิส ฟาวล์ทุกครั้ง คู่นี้เกือบ
เป็นเพื่อนกันอยู่แล้วตอนสภาสั่งให้เลปลบความทรงจำของอาร์ทิมิส
ทั้งที่ตอนนั้นเขากำลังจะกลับตัวเป็นเด็กซีโคลนนิสัยเสียด้วย

อย่างที่เรารู้กันดีว่าผู้บังคับการจูเลียส รู้ดีที่มีบทบาท
ในเรื่องนี้ เขาเป็นผู้บังคับการเต็มตัวอายุน้อยที่สุดในเลป เป็นเอลฟ์
ผู้พาแฟร็คผ่านพันวิกฤตมาแล้วหลายครั้ง ถึงไม่ใช่แฟร็คที่อยู่ด้วยแล้ว
สบายใจที่สุด แต่บางครั้งผู้นำที่ดีก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเพื่อนที่ดี

ผมคิดว่าควรจะเขียนถึงมัลลิส ดิกกัมส์ด้วย ก่อนหน้านี้มัลลิส
ยังติดคุกอยู่ แต่เขาก็หาทางเอาตัวรอดได้เช่นเคย คนกระซิบโม

ห้องอีศรายนี้มีบทบาทอย่างไรไม่เต็มใจในการผจญภัยหลายครั้งของ ฟาวล์ แต่ฮอลลีคือใจที่ได้รับความช่วยเหลือจากเขาในภารกิจนี้ หากไม่ได้มัลช์กับความสามารถพิเศษของเขา อะไรคืออะไรอาจลงเอยแยกว่านี้ ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นก็ถือว่าแย่มากอยู่แล้ว

ศูนย์กลางคดีนี้คือโอบอล โคบอย พิกซ์ผู้เคยเป็นนายทุนหนุนหลังแก๊งก๊อบลินที่พยายามยึดเฮเวนซิตี โอบอลโดนลงโทษจำคุกตลอดชีวิต เธอต้องถูกขังหลังลูกกรงเลเซอร์หากได้สติจากอาการโคม่าหลังโดนฮอลลี ซอร์ตโค่นแผนการครั้งนั้น

เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีที่โอบอล โคบอยหมดสภาพอยู่ในห้องผู้ป่วยพิเศษที่คลินิก เจ. อาร์กอน โดยไม่มีอาการตอบสนองใดๆ ต่อจอมเวทย์พยาบาลผู้พยายามเยียวยา ตลอดเวลานั้นเธอไม่พูดอะไรสักคำ ไม่กินอาหารและไม่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า ตอนแรกผู้มีอำนาจยังหวัหระแว ประกาศว่าเธอเสแสร้ง แกล้งทำแบบนี้เพื่อหนีการลงโทษ แต่เมื่อหลายเดือนผ่านไป แม้แต่แฟรี่ที่ระแวงที่สุดก็ยังเชื่อว่าเธอป่วยจริง ไม่มีใครเสริมหมคสคิได้นานเกือบปี ไม่มีทาง คงมีแค่แฟรี่ที่หมกมุ่นเค็มขันเท่านั้นถึงทำแบบนั้นได้...

บทที่ 1

คบคบมุ่นเต๋มขั๊น

คลินิก เจ. อาร์กอม เอแวนซิตี
โลกไต้ติม เมื่อสามเดือนก่อน

คลินิก เจ. อาร์กอมไม่ไช่โรงพยาบาลรัฐ ไม่มีใคร
ได้อยู่ฟรี อาร์กอมกับทีมนักจิตวิทยาให้บริการ
เฉพาะฟรีที่มีเงินเท่านั้น ในบรรดาคนไข้ฐานะดี
ของคลินิกแห่งนี้ โอปอล โอบอยถือว่าโคเคนไม่
เหมือนใคร เธอตั้งกองทุนฉุกเฉินสำหรับตัวเองไว้เมื่อปีก่อน เมื่อ
วันหนึ่งเกิดเป็นบ้าขึ้นมาจะได้มีเงินรักษาตัว นับเป็นการกระทำที่
ฉลาด หากโอปอลไม่ตั้งกองทุนนี้ไว้ ครอบครัวจะต้องย้ายเธอไปอยู่
โรงพยาบาลที่ราคาถูกกว่านี้แน่ๆ แต่จะว่าไปตัวสถานที่เองก็ไม่ได้
สร้างความแตกต่างให้โอบอยมากนัก เพราะเธอใช้ชีวิตหนึ่งปีที่ผ่านมา
ในสภาพน้ำลายไหลย่อยและต้องให้แพทย์คอยทดสอบปฏิกิริยา
ตอบสนองอยู่เสมอ ดอกเตอร์อาร์กอมไม่คิดว่าโอปอลจะรู้สึกตัว
ต่อให้มีโทรลล์ตัวผู้คร่ำมายืนทูปอกอยู่ตรงหน้าก็ตาม

กองทุนนี้ไม่ใช่เหตุผลเดียวที่ทำให้โอบอลเป็นคนไข้พิเศษ เธอเป็นคนดังของคลินิกแห่งนี้ก็ว่าได้ หลังจากพยายามก่อกบฏก็อบลิน บิวาเคลล์เพื่อยึดอำนาจ ชื่อของโอบอล โอบอยก็กลายเป็นคำสัพยวงค์ ที่โด่งดังที่สุดใต้โลก พิกซิมหาเศรษฐีพันล้านผู้นี้ถึงขั้นร่วมมือกับ เจ้าหน้าที่เลปผู้เจ็บแค้นอย่างไบรอร์ คัดเจียน แลมยังเป็นนายทุน ออกเงินให้พวกกบฏเล่นงานเฮเวนซิตี โอบอยหักหลังพวกเดียวกัน ตอนนี้จิตใจของเธอก็หักหลังตัวเองเข้าแล้ว

ในช่วงหกเดือนแรกหลังจากรับโคบอยมารักษา คลินิกแห่งนี้
โคนกองทัพสี่อวมลชนบุกมาถ่ายภาพทุกอิริยาบถของเธอ เลปจัด
เจ้าหน้าที่มาเข้ากะเพื่อเฝ้าประตูห้อง พนักงานทุกคนในคลินิกโคน
ตรวจสอบประวัติย้อนหลังและจับตามองอย่างเข้มงวด ไม่ยกเว้นใคร
ทั้งนั้น แม้แต่ตัวคอกเตอร์อาร์กอนเองก็โดนสุมตรวจดีเอ็นเอเพื่อให้
แน่ใจว่าเป็นตัวจริง เลปไม่ยอมเสี่ยงกับโคบอย หากเธอหนีจากคลินิก
ของอาร์กอนได้ นอกจากเลปจะกลายเป็นตัวตลกในโลกแฟรี่แล้ว
อาชญากรอันตรายังจะหลุดออกไปเพ่นพ่านในเฮเวนซิตีด้วย

แต่เมื่อเวลาผ่านไป คากलोंก็มาโผล่ที่ประตูหน้าน้อยลงทุกเช้า ผู้ชมจะทนดูคนไข่น้ำลายยืดได้ที่ชั่วโมงกันแล้ว เจ้าหน้าที่เลปเองก็เริ่มลดจำนวนลงเรื่อยๆ จากสิบสองเป็นหก และในที่สุดก็เหลือแค่หนึ่งเคียวคอกะ พวกที่ออกคำสั่งให้เหตุผลว่าโอปอล โคบอยจะหนีไปไหนได้ มีกล้องนับสิบคอยถ่ายภาพเธอวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง มีเครื่องติดตามตัวพร้อมยาสลบฝังใต้ผิวหนังที่แขนท่อนบน แถมยังมีการตรวจดีเอ็นเอวันละสี่ครั้ง ขอให้מיใครช่วยโอปอลออกไปได้จริง แล้วเธอจะ

ทำอะไรได้ พิกซี่ผู้นี้ยืนโดยไม่มีผู้ประคองไม่ได้ด้วยซ้ำ แกรมเซ็นเซอร์
ยังแสดงผลว่าคลื่นสมองของเธอแทบไม่ต่างจากเส้นราบเรียบด้วย

ถึงอย่างนั้นคอกเตอร์อาร์กอนก็ยังภูมิใจในตัวคนไข้คนดังและ
พูดชื่อเธอบ่อยๆ ตามงานเลี้ยงอาหารค่ำ ตั้งแต่โอปอล โคบอยถูก
ส่งมารักษาตัวที่คลินิก การมีญาติเข้ารับการบำบัดทางจิตก็แทบ
จะกลายเป็นเรื่องยอคิตี ครอบครัวร่ำรวยเกือบทุกครอบครัวมีลู
งสติแตกหลบซ่อนอยู่ตรงไหนสักแห่ง ตอนนี้ลูงสติแตกรายนั้นก็จะ
ได้รับการรักษาอย่างดีที่สุดในสภาพแวดล้อมหรูหรา

ถ้าแพร่ทั้งหมัดในคลินิกดูง่ายดายแบบโอปอล โคบอยก็คงคิด เธอ
ต้องการแค่สายยางไม่กี่เส้นที่เชื่อมเส้นเลือดค้ำกับหน้าจอมอนิเตอร์
เท่านั้น ค่ารักษาช่วงหกเดือนแรกจากกองทุนของเธอก็ครอบคลุมได้
เหลือเฟือ คอกเตอร์อาร์กอนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าโอปอลน้อยจะไม่มี
วันฟื้น เพราะหากเธอฟื้น เลปก็คงลากเธอไปขึ้นศาล เมื่อเธอโดน
ตัดสินว่ามีความผิดข้อหาบกฏ สิทธิทรัพย์รวมถึงกองทุนที่คลินิกก็จะ
โดนยึด ยิ่งโอปอลหลบนานเท่าไรยิ่งดีสำหรับทุกฝ่าย โดยเฉพาะ
ตัวเธอเอง เนื่องจากพิกซี่มีกะโหลกศีรษะบางและปริมาตรสมองสูง
มาก จึงมักอ่อนไหวต่ออาการผิดปกติหลายอย่าง เช่น อาการชักจน
เคลื่อนไหวไม่ได้ ความจำเสื่อม และภาวะง่วงเกิน ดังนั้นจึงเป็นไปได้
ที่อาการโคมาของเธออาจอยู่ได้นานหลายปี หรือทำให้โอปอลฟื้น
ขึ้นมาก็เป็นไปได้เช่นกันที่ความทรงจำอาจถูกปิดล็อกอยู่ในลิ้นชัก
สักแห่งในสมองพิกซี่อันใหญ่โตของเธอ

คอกเตอร์ เจ. อาร์กอนเดินตรวจคนไข้ทุกคืน เคี้ยวนี้เขาไม่ค่อย

ได้ลงมือทำการรักษาเองแล้ว แต่รู้สึกว่าเป็นเรื่องดีหากพนักงานยัง
ได้เจอเจอเขาอยู่ หากแพทย์คนอื่นรู้ว่าเจอร์เบิล อาร์กอนยังคอย
ควบคุมทุกอย่าง พวกนั้นก็มีความมั่นใจจะทำแบบเดียวกัน

อาร์กอนเก็บโอบอลไว้เป็นรายสัปดาห์เสมอ เขารู้สึกใจสงบเมื่อได้เห็นพืชที่น้อยหล่นอยู่ในชุดเข็มขัดนิรภัยเต็มตัว บ่อยครั้งตอนท้ายวันที่เครียดมากๆ เขาถึงขั้นอธิษฐานโอบอลที่มีชีวิตอยู่โดยไม่เคียดแค้นใจอะไรเลย เมื่อสถานการณ์ตึงเครียดเกินไป สมอของพืชที่ผู้นี้ก็หยุดทำงานไปเฉยๆ เหลือแค่ส่วนสำคัญต่อการยังชีพเท่านั้น เธอยังคงหายใจและหน้าจอมอนิเตอร์ก็แสดงคลื่นสมองที่บ่งบอกว่าเธอฝันเป็นครั้งคราว แต่มันดูเหมือนจากนั้นในทางปฏิบัติก็แทบจะถือว่าโอบอล โอบอลไม่มีตัวตนอยู่แล้ว

ในคืนแห่งชะตากรรม เจอร์เบิล อาร์กอนรู้สึกเกรียวกกว่าปกติ ภรรยาของเขากำลังฟ้องหย่าด้วยข้ออ้างว่าเขาไม่ได้ผูกกับเธอ เป็นประโยคติดต่อกันเกินหกค่านานกว่าสองปีแล้ว สภาจะยกเลิกเงินอุดหนุนของรัฐบาลเพราะเขาทำเงินได้มากมายจากคนใช้คนดัง รายใหม่ๆ แถมเขายังเจ็บสะโพกแบบที่เวทมนตร์คูเหมือนช่วยไม่ได้ คัวย จอมเวทบอกว่าอาจเป็นเรื่องที่เขาคิดไปเอง คูเหมือนพวกนั้นมองเป็นเรื่องตลกคัวยซ้ำ

อาร์กอนเดินกะเผลกไปตามทางดินด้านปีกตึกตะวันออกของ
คลินิก พลาจตรวจสอบหน้าจอพลาสมาที่แสดงอาการของผู้ป่วยแต่ละ
รายขณะเดินผ่านห้อง เขานึกหน้าทุกครั้งที่เขาซ้ายและพื้น

พิกษีภารโรงสองคนชื่อ เมอร์วอลล์ กับ เคสแคนต์ บริลล์ อยู่

หน้าห้องโอบอล กำลังกำจัดฝุ่นด้วยไม้กวาดไฟฟ้าสถิต พิกซีเป็นคนงานที่ดื้อเยียม พวกนี้มีระเบียบแบบแผน อดทนและมุ่งมั่น เมื่อพิกซีได้รับคำสั่งให้ทำอะไร ก็มั่นใจว่าสิ่งนั้นจะเสร็จเรียบร้อย อีกทั้งพวกนี้ยังน่ารัก หน้าเหมือนทารกและหัวโตผิวดำล้วน แค่มองพิกซีก็ทำให้คนส่วนใหญ่อารมณ์ดีได้ พวกนี้เหมือนการบำบัดเคลื่อนที่

"สวัสดีตอนค่ำ หนูๆ" อาร์กอนพูด "คนใช้คนโปรดของฉันเป็นยังไงบ้าง"

เมอร์วอลล์ หรือ เมิร์ฟ ซึ่งเป็นแม่คนพี่เงยหน้าขึ้นจากไม้กวาด "ก็เหมือนเดิมแหละเจอร์รี่" เขาพูด "ฉันสงสัยว่าเขาขยับนิ้วเท้า แต่ความจริงแสงเข้าตาทำให้เห็นเกินไปเสียอย่างนั้น"

อาร์กอนผินหัวเราะ เขาไม่ชอบให้ใครเรียกว่า เจอร์รี่ ถึงอย่างไรที่นี่ก็เป็นคลินิก ของเขา ทุกคนควรให้เกียรติเขาบ้าง แต่ภารโรงดีๆ หายากเหมือนผงทอง แดมฟีน้องบริลล์ยังทำให้อาคารหลังนี้สะอาดหมดจดและอยู่ในสภาพดีมาเกือบสองปีแล้ว ฟีน้องบริลล์เองก็ถือเป็นคนคั่งเซ่นกัน แม่หายากมากในหมู่แฟรี่ เมอร์วอลล์กับเคสแคนต์เป็นพิกซีเผือกคู่เดียวในเฮเวนตอนนี้ พวกนี้ได้ออกรายการทีวีหลายรายการ รวมถึง แคนโต้ ซึ่งเป็นรายการทอล์กโชว์ที่มีเรตติ้งสูงสุดของพีทีทีด้วย

ผู้หมู่กรับ เคลป์แห่งเลปทำหน้าที่เฝ้ายาม เมื่ออาร์กอนมาถึงห้องโอบอล ผู้หมู่กำลังจockeyกับการชมภาพยนตร์ผ่านแว่นวิดีโอ อาร์กอนไม่โทษกรับหรือ การเฝ้าโอบอล โอบอยน่าตื่นเต้นพอๆ กับการอดูเล็บเท้า

โอบอล โอบอยห้อยอยู่กลางห้องในชุดสายนิรภัยเต็มตัว สายรัดบุเจลและปรับตามการเคลื่อนไหวของร่างกายโดยอัตโนมัติ หากโอบอลบังเอิญฟื้นขึ้นมาก็สามารถส่งสัญญาณสั่งการให้สายนิรภัยรัดตัวเธอไว้เหมือนตาข่าย ป้องกันไม่ให้ทำร้ายตัวเอง

อาร์กอนตรวจสอบแผ่นควบคุมว่าคิดหน้าผากของโอบอยแน่นหนาดีแล้ว เขาเลิกเปลือกตาข้างหนึ่งของพิกซีแล้วส่องไฟลำเล็กๆ ไปยังม่านตา มันหดตัวเล็กน้อย แต่โอบอลไม่หลบตา

"เอาละ วันนี้มีอะไรจะบอกผมบ้างไหมครับ โอบอล" ดอกเตอร์ถามเบาๆ "พอจะบอกผมได้ไหมว่าควรเขียนบทนาในหนังสือของผมว่าอย่างไรดี"

อาร์กอนชอบพูดกับโอบอย เมื่อเธอได้ยิน เขาให้เหตุผลว่าหากเธอฟื้นก็จะได้คุ้นเคยกันแล้ว

"ไม่รู้ ไม่มีข้อคิดดีๆ สักอย่างเลยรี"

โอบอลไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง เหมือนที่เป็นมาเกือบหนึ่งปี

"อา...เอาเถอะ" อาร์กอนพูดพลางเอาก้านสำลีสักอันสุดท้ายในกระเป๋ามาป้ายกระพุ้งแก้มโอบอย "บางทีอาจเป็นพรุ่งนี้"

เขากลึงก้านสำลีสับบนแผ่นฟองน้ำที่กระดานคลิปบอร์ด ไม่กี่วินาทีต่อมา ชื่อของโอบอลก็ปรากฏบนหน้าจอจิ๋ว

"ดีเอ็นเอไม่เคยโกหก" อาร์กอนพึมพำ พลางโยนก้านสำลีสู่ถังขยะรีไซเคิล

เมื่อมองคนไข้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เจอร์เบิล อาร์กอนก็หันไปทางประตู

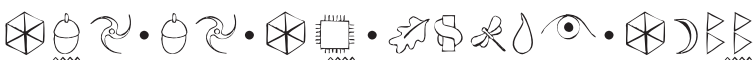

"กลับให้สายนะโอปอล" เขาพุดค้วยน้ำเสียงเกือบรักใคร่
เขารู้สึกสงบใจได้อีกครั้ง ความเจ็บปวดที่สะพอกเกือบถูกลืม
โคบอยยังคงจมดิ่งอยู่ลึกเช่นเดิม เธอจะยังไม่ฟื้นในเร็ววันนี้แน่
กองทุนโคบอยปลอดภัย
ไม่น่าเชื่อว่าในมณฑลหนึ่งจะคาดคิดได้มากขนาดนี้

โอปอล โคบอยไม่ได้ซื้อจนเคลื่อนไหวไม่ได้ แต่ก็รู้สึกตัว
เช่นกัน เธออยู่ในภาวะก้ำกึ่ง ลอยอยู่ในโลกของเหลวแห่งการทำให้
สมาธิซึ่งความทรงจำทุกอย่างเป็นฟองแสงหลากสีที่แตกเบาๆ ในการ
รับรู้ของเธอ

ตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น โอปอลก็เป็นสาวกของโกล่า ชวิม ผู้
เชี่ยวชาญการชำระล้างจิตด้วยการเข้าฌาน ทฤษฎีของชวิมก็ถือมี
ระดับการหลบลึกกว่าที่แพร่ส่วนใหญ่ทำได้ สภาวะเข้าฌานล้างจิตนี้
โดยทั่วไปต้องผ่านการฝึกฝนเป็นเวลาหลายสิบปีจึงจะสำเร็จ แต่
โอปอลทำได้ตั้งแต่อายุสิบสี่

ข้อดีของการเข้าฌานล้างจิตคือแพร่มักตื่นขึ้นมาในสภาพ
สดชื่นเต็มที่ แถมยังได้ใช้เวลานั้นคิดหรือในกรณีของโอปอลคือ
วางแผน การหลบลึกของโอปอลสมบูรณ์แบบมากจนจิตของเธอเกือบ
แยกออกจากร่าง เธอสามารถหลอกเซ็นเซอร์ได้ แถมยังรู้สึก
ละอายใจด้วยที่ต้องรับอาหารทางสายยางผ่านเส้นเลือดดำและต้อง
มีคนมาเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ สถิติการเข้าสู่ภาวะนี้โดยสมัครใจเป็นเวลา
นานสุดคือสี่สิบเจ็ดวัน โอปอลอยู่มาเกือบสิบเอ็ดเดือนแล้ว แต่เธอ

ไม่ได้วางแผนจะอยู่นานกว่านั้น

เมื่อโอบอล โคบอยร่วมมือกับไบรอาร์ คัดเจียนและแก๊งก๊อบลินของเขา เธอก็รู้ว่าต้องเตรียมทางหนีทีไล่ไว้ แผนโค่นเลบของพวกเธอนับว่าฉลาดเข้าขั้นอัจฉริยะ แต่ย่อมมีโอกาสเสมอที่บางอย่างอาจผิดพลาด หากมันเกิดผิดพลาดขึ้นมา โอบอลก็ไม่คิดจะใช้ชีวิตที่เหลือในคุก ทางเดียวที่เธอจะหนีรอดได้อย่างปลอดภัยก็คือต้องปล่อยให้ทุกคนคิดว่าเธอยังถูกขังอยู่ ดังนั้นโอบอลจึงเริ่มเตรียมการ

ขั้นแรกคือตั้งกองทุนฉุกเฉินสำหรับคลินิกอาร์กอน เพื่อให้แน่ใจว่าเธอจะถูกส่งมาที่นี่หากต้องเข้ามานั่งจำคุกจริงๆ ขั้นที่สองคือให้บุคลากรสองคนที่เธอไว้วางใจที่สุดเข้ามาทำงานในคลินิกแห่งนี้เพื่อช่วยเหลือหนีในภายหลัง จากนั้นเธอก็เริ่มย้ายทองคำจำนวนมากจากธุรกิจของเธอไปไว้ที่อื่น โอบอลไม่อยากเป็นผู้หลบหนีอนาถา

ขั้นสุดท้ายคือปรึกษาเคซีเอ็นเอแล้วอนุมัติการโคลนนิ่งตัวเองเพื่อเอาไว้เป็นตัวแทนในห้องขัง การโคลนนิ่งเป็นเรื่องผิดกฎหมายอย่างเต็มรูปแบบและมีบัญญัติสั่งห้ามมากกว่าห้าร้อยปีแล้วนับตั้งแต่มีการทดลองครั้งแรกในแอตแลนติส มันไม่ใช่วิทยาศาสตร์สมบูรณ์แบบแพทย์ไม่สามารถสร้างแฟร้อออกมาได้เหมือนต้นแบบ แฟร้อโคลนคูดีแต่แท้จริงเป็นแค่เปลือกนอกที่มีพลังสมองแค่พอควบคุมการทำงานของร่างกายขั้นพื้นฐานเท่านั้น พวกนี้ไม่มีประกายพลังชีวิตแท้จริง โคลนที่เคซีเอ็นเอจะดูเหมือนตัวจริงในสภาพโคม่า เข้าทางพอดี

โอบอลให้สร้างห้องทดลองแบบเรือนกระจกอยู่ห่างไกลจากโคบอยแล็บบอราทอรีส์ เธอคอยโอนเงินทุนให้มากพอที่จะดำเนิน

หากเขาเป็นจิตแพทย์ที่เก่งนักก็น่าจะดูออกตั้งแต่เนิ่นๆ สิ"

เมอร์เฟ็บท่อดูสัญญาณ "เวลาเป็นไง"

สแกนค์ตรวจสอบนาฬิกาควงจันทร์ "สองทุ่มสิบ"

"ดี กับคันเคลป่ะ"

"ยังดูเหมือนอยู่ มอนี่เหมาะสุด เราต้องลงมือคืนนี้ พวกเลปอาจ
ส่งคนฉลาดมาในกะหน้า แล้วถ้าวรต่อไป โคลนก็จะสูงขึ้นอีกสอง
เซนติเมตร"

"นายพุดถูก ตรวจดูกล้องสอดแนมสิ"

สแกนค์เปิดฝาลังที่ดูเหมือนรถเงินทำความสะอาด เพียบพร้อม
ด้วยไม้ถูพื้น ผ้าขี้ริ้ว และสเปรย์ สิ่งที่ชอบอยู่ใต้ถาดหัวชุดฝุ่นคือ
หน้าจอสีที่แบ่งเป็นหลายช่อง

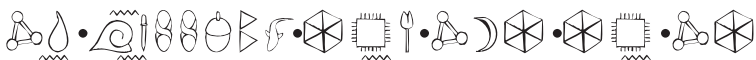
"ว่าไง" เมอร์ฟกระซิบถาม

สแกนค์ไม่ตอบทันที เขาใช้เวลาตรวจสอบหน้าจอจิ๋วทั้งหมด
ภาพวิดีโอเหล่านี้มาจากกล้องจิ๋วมากมายที่โอบล้อมติดตั้งไว้รอบคลินิก
ก่อนโดนจับ กล้องสอดแนมนี้แท้จริงแล้วทำจากวัตถุอินทรีย์ที่ผ่าน
การคัดต่อพันธุกรรม ภาพที่ส่งมาจึงเป็นภาพสด นับเป็นเครื่องมือ
มีชีวิตอันแรกของโลก ต่อให้ใช้เครื่องตรวจหาอุปกรณ์สอดแนมก็
หาไม่เจอ

"มีแค่คนงานกะกลางคืน" เขาพูดในที่สุด "ไม่มีใครในแผนก
นี้ยกเว้นผู้หมั่นหน้างั้น"

"แล้วลานจอดรถล่ะ"

"ปลอดภัย"

ทันทีที่ไฟดับ แดบแสงสีเดียวก็เริ่มกะพริบบนพื้น นำทางไปยัง ประตูทางออก เมิร์ฟกับสแคนด์เคลื่อนไหวย่างรวดเร็วและมีเป้าหมาย สแคนด์เซ็นรถ ส่วนเมิร์ฟตรงไปหาผู้หมู่เกล็บ

ก๊อบกำลังถอดแวนวิคิโอที่สวมครอบดวงคาอยู่

"เฮ้!" เขาร้อง งบกับความมืดฉับพลัน "เกิดอะไรขึ้นที่นี่"

"ไฟดับ" เมิร์ฟบอกพลางแก่งงจนเขาเหมือนไม่ตั้งใจ "สายไฟพวกนั้นคือฝันร้ายชัดๆ ฉันบอกคอกเตอร์อาร์กอนแล้ว แต่ไม่มีใครอยากเสียเงินกับการซ่อมบำรุง ในเมื่อมีรถประจำตำแหน่งสวยหรูที่น่าซื้อมากกว่า"

เมิร์ฟไม่ได้พูดพรวดเพื่อความสะใจ เขากำลังรอให้แผ่นยานอนหลับแบบละลายได้ที่เปะใส่ข้อมือของก๊อบทำงาน

"ก็ว่านั่น" ก๊อบพูด รู้สึกตัวว่าอยู่ๆ ก็กะพริบตาถี่ขึ้น "ฉันเองก็ขอล็อกเกอร์ใหม่ที่กรมตำรวจ...ค่อแห่งจ้ง มีใครค่อแห่งบ้างไหม" ก๊อบเกร็ง ตัวแข็งเพราะยาที่แผ่ไปทั่วร่าง เจ้าหน้าที่เลปะจะได้สติในอีกสองนาที่แล้วกลับมาเป็นปกติทันที เขาจะไม่มีอาการทรงจำเรื่องทั้งหมดสციไปและหวังว่าจะไม่สังเกตช่วงเวลาที่ยาไปด้วย

"ไป!" สแคนด์พูดเสียงเข้ม

เมิร์ฟออกตัวไปก่อนแล้ว เขากดรหัสผ่านของคอกเตอร์อาร์กอนที่ประตูห้องโอบอลอย่างว่องไวตามที่ฝึกมา เร็วกว่าอาร์กอนด้วยซ้ำ เพราะเมิร์ฟใช้เวลาหลายชั่วโมงในอพาร์ทเมนต์ฝึกกับแป้นที่ขโมยมา รหัสของอาร์กอนเปลี่ยนทุกสัปดาห์ แต่พี่น้องบริลล์คอยมาทำความสะอาดหน้าห้องนี้ทุกครั้งที่อาร์กอนมาเดินตรวจ พิกซ์ทั้งสอง

มักได้รหัสที่สมบูรณ์ก่อนถึงกลางสัปดาห์

ไฟของแป้นกดที่ทำงานด้วยแบตเตอรี่จะพริบเป็นสีเขียวแล้ว ประตูกี้เลื่อนเปิด โอบอล โอบอยแกว่งไปมานิดๆ อยู่ตรงหน้า ห้อย อยู่ในชุดสายนิรภัยเต็มตัวเหมือนแมลงในดักแด้ประหลาด

เมอร์ฟมนุรอกหย่อนตัวเธอลงมาบนรถเข็น เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วและแม่นยำเพราะการฝึกฝน เขาม้วนแขนเสื้อโอบอลขึ้น และหาตำแหน่งแปลเป็นทีแขนท่อนบนตรงที่เครื่องคิดตามตัวฝังอยู่ จากนั้นก็หนีบก้อนแข็งนั้นไว้ระหว่างนิ้วโป้งกับนิ้วชี้

"มีดผ่าตัด" เขาพุกพลางยื่นมือที่ว่างออกไป สแกนค์ส่งเครื่อง-มือให้ เมอร์ฟสลุทหายใจ กลั้นไว้แล้วกริกเนื้อโอบอลยาวสองเซนติเมตร เขาสอดนิ้วชี้เข้าไปในนั้นแล้วเหยียดแป้นชุดไฟฟ้าออกมา มันหุ้มอยู่ในซิลิโคนและมีขนาดใกล้เคียงเม็ดยาแก้ปวด

"ปิดแผล" เขาสั่ง

สแกนค์ก้มลงไปใกล้แผล พलगเอานิ้วโป้งประกบหัวท้าย

"เฮียวยา" เขากระซิบ แล้วประกายสีฟ้าของเวทมนตร์แฟร์กี้เล่นวนรอบนิ้วของเขาก่อนจมลงไปแผล ภายในไม่กี่วินาทีรอยแยกบนผิวหนังก็สมานตัว เหลือแค่รอยสีชมพูชืดที่บ่งบอกตำแหน่งแผล รอยนี้เกือบเหมือนรอยเก่า เวทมนตร์ของโอบอลเองคงหมกไปตั้งแต่เมื่อหลายเดือนก่อนเพราะเธอไม่อยู่ในสภาพที่จะทำพิธีฟื้นพลังได้

"มิสโอบอย" เมอร์ฟรีบพุด "ได้เวลาตื่นแล้ว ตื่นเร็ว ตื่นเร็ว"

เขาปลดโอบอลจากสายรัดทั้งหมด พิกซี่ผู้หมกสติพุลงไปบนฝารถเข็น เมอร์ฟคบบกัมเธอจนแดง โอบอลหายใจเร็วขึ้นเล็กน้อยแต่

ยังหลับตาอยู่

"ซ็อกเธอ" สแคนต์บอก

เมอร์ฟล้วงกระบอกไฟฟ้าของเลปจากค่านในเสื้อนอก เขาเปิดมันแล้วเตะโพลที่ซ็อก ร่วงของพิกชีสาวกระดูกเป็นระยะ แล้วโพล โคบอยก็ได้สติขึ้นมา เหมือนคนที่สะดุ้งตื่นจากฝันร้าย

"คัดเจียน!" เธอหวีดร้อง "แกหักหลังฉัน!"

เมอร์ฟคว้าไหล่เธอ "มิสโคบอย นี่พวกเราเอง เมอร์วอลล์กับเคสแคนต์ ได้เวลาแล้ว"

โพลจ้องเขา สายตาแตกตื่น

"บริลล์ไช้ใหม่" เธอพูดหลังจากสูญหายใจลึกหลายรอบ

"ไช้ครับ เมอร์ฟกับสแคนต์ เราต้องไปกันแล้ว"

"ไปไหน หมายความว่ายังไง"

"ไปจากที่นี่" เมอร์ฟพูดอย่างร้อนใจ "เรามีเวลาประมาณหนึ่งนาที่"

โพลสละหน้าให้หลุดจากวงค์ "เมอร์ฟกับสแคนต์ เราต้องไป"

เมอร์ฟช่วยเธอลงจากฝารถเข็น "ไช้ครับ โคลนพร้อมแล้ว"

สแคนต์ค้ำกันปลอมของรถเข็นออก มันทำจากฟอยล์แล้วซิลปิดไว้ ค้านล่างคือร่างโคลนของโพล โคบอย สวมชุดผู้ป่วยโคมาของคลินิกอาร์กอน โคลนนี้เหมือนโพลทุกอย่างแม้กระทั่งปอยผม สแคนต์ปลดหน้ากากออกซิเจนจากหน้าโคลน อุ้มขึ้นจากที่ซ่อนแล้วเริ่มสวมสายนิรภัยให้

"เยี่ยม" โอปอลพูดพลางใช้ข้อนิ้วไล่ผิวโคลน "ฉันสวายนาคนี้
เลยหรือ"

"โอ้ย! ใจครับ" เมิร์ฟว่า "มากกว่านี้อีก"

ทันใดนั้นโอปอลก็ร้องเสียงแหลม "ไอ้โง่! มันลืมหาคาได้ มันเห็น
ฉัน!"

สแคนด์รีบปิดเปลือกตาโคลน "ไม่ต้องห่วงครับ มิสโคบอย มัน
บอกใครไม่ได้ ขอให้สมองแปลความสิ่งที่เห็นได้ก็ตาม"

โอปอลปีนลงไปนรเจ็นอย่างมีนๆ "แต่คาของมันเป็นภาพได้
โพลีอานิกอยากตรวจสอบขึ้นมา ไอ้เซ็นทอร์เวอร์ตะลอน"

"อย่ากังวลเลยครับคุณผู้หญิง" สแคนด์พูดพลางปิดกันปลอม
ของรเจ็นทับนายสาว "อีกไม่นานโพลีก็จะไม่มีเวลามากังวลเรื่องนี้
ด้วยซ้ำ"

โอปอลคาดหน้ากากออกซิเจนบนใบหน้า "ไว้ทีหลัง" เธอพูด
เสียงอู้อี้เพราะพลาสติก "ไว้คุยทีหลัง"

โคบอยกลับไปตามธรรมชาติ เหนื่อยทั้งที่ออกแรงเพียง
เล็กน้อย คงอีกหลายชั่วโมงกว่าพิชชีผู้นี้จะได้สติกลับคืนมาอย่าง
เต็มที่ หลังจากอยู่ในสภาพโคม่ามานานขนาดนั้นก็มีความเสี่ยงว่าโอปอล
อาจไม่ฉลาดเท่าเก่า

"เวลาละ" เมิร์ฟถาม

สแคนด์เหลือบมองนาฬิกาควงจันทร์ "เหลืออีกสามสิบวินาที"

เมิร์ฟจัดสายนิรภัยให้เหมือนเดิมทุกอย่าง หยุดแค่ปากเหงื่อ
จากหน้าผาก จากนั้นก็ใช้มีดผ่าตัดเป็นรอบที่สองบนแขนของโคลน

แล้วใส่เครื่องคิดตามตัวเข้าไป ขณะที่สแคนด์ปิดแผลด้วยประกาย
เวทมนตร์ เมิร์ฟก็จัดอุปกรณ์ทำความสะอาดเพื่อบังกลิ่นปลอมของ
รถเข็น

สแคนด์เคঁ้งตัวไปมาอย่างร้อนรน "แปดวินาที เจ็ด เทพเจ้าทรง
โปรด นี่เป็นครั้งสุดท้ายที่ฉันจะสับเปลี่ยนตัวเจ้านายกับร่างโคลนแล้ว
พาหนีออกจากคลินิก"

เมิร์ฟหมุนรถเข็นแล้วคันมันออกไปทางประตูที่เปิดค้างอยู่
"ห้า...สี่..."

สแคนด์ตรวจสอบรอบห้องเป็นครั้งสุดท้าย กวาดตามองทุก
อย่างที่พวกคนสัมผัสจะต้อง

"สาม...สอง..."

พวกเขาออกไปพลางโค้งประคูปิดตามหลัง

"หนึ่ง..."

ผู้หมู่รับตัวงอเล็กน้อยแล้วก็สะกั้งขึ้น

"เฮ้! อะไรกัน...ฉันคอแห้งจริงๆ นะ! มีใครคอแห้งบ้าง"

เมิร์ฟพยักแวนมองกลางคืนลงไปบนรถเข็น พลางกะพริบตาไล่
เหงื่อจากเปลือกตา "เป็นเพราะอากาศในนี้นะ ฉันเองก็มีอาการขาด
น้ำอยู่เกือบตลอดเวลา ปวดหัวซะมดเลย"

กรับบีบสันจมูก "ฉันด้วย ฉันจะเขียนจดหมายร้องเรียนทันที
ที่ไฟกลับมา"

คอนั้นเองไฟก็กลับมา กะพริบคิดทีละดวงไล่ไปตามความยาว
ของระเบียบทางเดิน

"มาแล้ว" สแคนต์ยิ้ม "เลิกแตกตื่นได้ บางทีพวกนั้นอาจยอม
ซื้อแผนวงจรใหม่ให้เราแล้วเนอะพี่ชาย"

คอกเตอร์อาร์กอนวิ่งแน่นมาตามทางเดิน เกือบพร้อมไฟที่
กะพริบติด

"ขหายเจ็บแล้วเหอเจอร์รี่" เมิร์ฟถาม

อาร์กอนไม่สนใจพิกซี่ ดวงตาเบิกกว้าง ลมหายใจกระชั้นถี่

"ผู้หู่เกลป" เขาหอบ "โคบอยล่ะ เอยัง..."

กรับกลอกตา "ใจเย็นๆ คอกเตอร์ มีสโคบอยยังอยู่ตรงที่คุณ
เห็นเธอครั้งล่าสุดนั่นแหละ ดูเองสิ"

อาร์กอนทาบฝ่ามือกับผนัง ตรวจสอบการทำงานของอวัยวะ
สำคัญเป็นอันดับแรก

"โอเค ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรเปลี่ยน ข้อมูลหายไป
สองนาที แต่ก็โอเค"

"ก็บอกแล้วไง" กรับพูด "ไหนๆ คุณก็อยู่ตรงนี้แล้ว ผมอยาก
พูดกับคุณเกี่ยวกับอาการปวดศีรษะของผม"

อาร์กอนไม่สนใจ "ฉันต้องการสำลীগัน สแคนต์ นายมีบ้างไหม"

สแคนต์คบกระเป่าเสื้อ "โทษทีเจอร์รี่ ไม่มีหรอก"

"อย่าเรียกฉันว่าเจอร์รี่!" เจอร์เบิล อาร์กอนคำรามพลางดึง
เปิดฝารถทำความสะอาด "ต้องมีสำลীগันอยู่ในนี้ตรงไหนสักแห่งสิ"
เขาพูด เหยื่อทำให้ผมบางแปะคิดหน้าผากกว้างของโนมผู้นี้ "มันเป็น
ที่เก็บเครื่องมือของภารโรงนะโว้ย!" นิ้วทุ้งของเขารื้อค้นข้าวของใน
รถเข็น ปาดไปบนกันปลอมค้าย

เมอร์ฟใช้ศอกคันเขาออกไปก่อนจะคันเจอช่องลับหรือหน้าจอกล่องสอคนแม "เฮ้า! นี่ไงคอกเตอร์" เขาพูดพลางคว่ำหลอคใส่สําลীগําน "ใช้ไคหนึ่งเคียนเลย เชิญตามสบาย"

อาร์กอนหยิบออกมาอันหนึ่งอย่างรีบร้อน ทำเอาที่เหลื่อหล่นกระจาย

"คิเอ็นเอไม่เคยโกหก" เขาพึมพำพลางครหส์ใส่แป้น "คิเอ็นเอไม่เคยโกหก"

เขารีบเข้าไปในห้อง ปาคกระพุงแก้มโคลนอย่างลวกๆ ฟีน้องบริลล์กลั่นหายใจ พวกเขาคาคว่าจะออกไปพันคลินีก่อนเกิดเรื่อง เช่นนี้ อาร์กอนกลิ้งปลายสําลীগํานบนแผ่นฟองนํ้าบนคลิปปอร์ด ครู่ต่อมาชื่อของโอปอล โคบอยก็กะพริบบนหน้าจอพลาสมาจิว

อาร์กอนถอนใจยกใหญ่พลางเอามือยันเข้า เขายิ้มอย่างอายๆ ให้ผู้ทีมั่งอยู่ "โทษที ฉันทแค้นไปหน้อย ถ้าเราเสียโคบอยไป คลินิกนี้คงเสียชื่อไปตลอดกาล ฉันทแค้นหวกระแวงนิกหน้อยนะ ไบหน้าอาจเปลี่ยนไค แต่..."

"คิเอ็นเอไม่เคยโกหก" เมอร์ฟและสแคนต์พูดพร้อมกัน

กรับตั้งค่าแวนวิคิไโอใหม่ "ฉันทคิควาคอกเตอร์อาร์กอนต้องหยุดงานไปพักบ้างแล้วละ"

"นั่นสิ" เมอร์ฟหัวเราะคิก พलगเข็นรถไปยังลิฟต์สําลักคนงาน "เอาเถอะ เราไปกันคิกว่าน้องชาย ค้องไปหาสาเหตุที่ไคคิบนะ"

สแคนต์คินตามไป "พอจะนิกออกไหมว่านําคะเป็นตรงไหน"

"ฉันทมีलगสังหรณ์ ลองคูกูที่लगจอครด หรือไมก็ซันไคคิน"

"ว่าไงว่าตามกัน ถึงยังงั้นนายก็แก้กว่า"

"และฉลาดกว่า" เมิร์ฟพูดเสริม "อย่าลืมสิ"

พิกซี่เคลื่อนที่ต่อไปตามระเบียบทางเดิน การต่อปากต่อคำไม่หยุดหย่อนทำไปเพื่อกลบเกลื่อนอาการเข่าสั่นและหัวใจเต้นกระแทกที่โครง กว่าที่จะหายใจเป็นปกติอีกครั้งก็เมื่อกำจัดหลักฐานระเบิดน้ำกรดและอยู่บนรถคู่ที่กำลังแล่นกลับบ้านแล้ว

เมิร์ฟเปิดที่ซ่อนของโคบอยเมื่อกลับถึงอพาร์ตเมนต์ที่เขาอยู่
ร่วมกับสแคนต์ ความกังวลใดๆ ที่อาจมีเกี่ยวกับไอคิวของโอบอลจะลดน้อยลงถูกลบล้างไปสิ้น ดวงตาของเจ้านายสุกใสและตื่นตัว

"รายงานสถานการณ์มาซิ" เธอพูดพลางป็นขึ้นจากรถเข็นอย่างสิ้นๆ แม้สมองทำงานเต็มที่แล้ว ก็คงต้องใช้เวลาอีกสองวันในเครื่องนวดไฟฟ้าเพื่อให้กล้ามเนื้อกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

เมิร์ฟช่วยประคองเธอไปยังโซฟาเตี้ย "ทุกอย่างพร้อม ทั้งเงินทุน ศัลยแพทย์ ทุกอย่าง"

โอบอลคิมน้ำอย่างกระหาย โดยยกเหยือกน้ำกลั่นบนโต๊ะกาแฟขึ้นมาคิมนโดยตรง "ดี ดี แล้วศัตรูของฉันทละ"

สแคนต์ยืนอยู่ข้างพี่ชาย เกือบเหมือนกันทุกอย่าง ยกเว้นหน้าผากของเมิร์ฟกว้างกว่าเล็กน้อย เขาฉลาดกว่าน้องเสมอ

"เราคอยจับตาดูพวกนั้นตามที่คุณขอให้ทำ"

โอบอลหยุคคิมน้ำ "ขอรี"

"สั่งให้ทำ" สแคนต์พูดตะกุกตะกัก "ยอมเป็นสั่งให้ทำอยู่แล้ว"

ผมตั้งใจจะผูกแบบนั้นครับ"

ดวงตาของโอปอลหรี่ลง "หวังว่าพี่น้องบริลล์คงไม่คิดนินยทำอะไรตามใจชอบตั้งแต่ฉันกลับไปหรอกนะ"

สแคนต์ทำไหล่ห่อניתๆ เกือบเหมือนกำลังไค้งค่านับ "ไม่ ไม่ ครับ มีสโคบอย เรามีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้ เพื่อรับใช้เท่านั้น"

"ใช่" โอปอลเห็นด้วย "และจะอยู่ได้นานตราบเท่าที่ยัง รับใช้ฉัน ที่นี้เรื่องศัตรูของฉัน พวกนั้นสบายดีและมีความสุขสินะ"

"โอ้! ใช่ครับ จูเลียส รู้ตัวว่าหน้าในตำแหน่งผู้บังคับการของเลป ได้รับการเสนอชื่อให้เข้าสภาด้วย"

โอปอลยิ้ม เป็นรอยยิ้มชั่วร้ายเหมือนวูล์ฟเวอรีน "สภารี เขาต้องตกจากที่สูงมากจริงๆ แล้วฮอลลี ซอร์ตล่ะ"

"กลับมาปฏิบัติงานเต็มตัวแล้ว ทำภารกิจลาดตระเวนประสบความสำเร็จหกครั้งตั้งแต่คุณมีอาการโคม่า เธอได้รับการเสนอชื่อเพื่อเลื่อนยศเป็นพันตรี"

"พันตรีรี คิละ อย่างน้อยเราก็จะได้ขีดขวางไม่ให้มีการเลื่อนตำแหน่ง ฉันวางแผนจะทำลายอาชีพของฮอลลี ซอร์ต ให้ตายอย่างไร้เกียรติ"

"เซ็นทอร์โฟลี่ยังคงน่ารังเกียจเช่นเดิม" สแคนต์ บริลล์พูดต่อ "ผมขอแนะนำการแก้แค้นที่ร้ายกาจเป็นพิเศษ..."

โอปอลยกนิ้วบอบบางขึ้นเป็นสัญญาณให้เขาหยุดพูด "ไม่ ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับโฟลีย์ เขาจะต้องโดนโค่นด้วยปัญญาเท่านั้น สองครั้งแล้วในชีวิตที่มีใครเอาชนะมันสมองของฉันได้ เกมยังเป็น

โพลีทั้งสองครั้งด้วย แค่ว่าเขาไม่ต้องใช้สติปัญญาอะไรหรอก ฉันต้องการให้เขาพ่ายแพ้หมดรูป โคนดูถูกเหยียดหยันและโคดเดี่ยว" เธอคบบมือด้วยความคาดหวังในชัยชนะ "แล้วจากนั้นค่อยฆ่าทิ้ง"

"เราคอยเฝ้าตรวจสอบการสื่อสารของอาร์ทิส ฟาวล์ ดูเหมือนเด็กมนุษย์ผู้นี้จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในปีที่ผ่านมาพยายามตามหาภาพเขียนภาพหนึ่ง เราติดตามภาพนั้นไปถึงมิวนิก"

"ภาพเขียนรี จริงรี" พันเฟื่องทำงานในสมองของโอปอล "คิละเราต้องไปถึงมันก่อนเขา บางทีเราอาจเพิ่มเติมอะไรเล็กๆ น้อยๆ ให้งานศิลปะชิ้นนี้"

สแคนต์พยักหน้า "ได้ ไม่มีปัญหา ผมจะไปคืนนี้"

โอปอลนอนเหยียดตัวบนโซฟาเหมือนแมวนอนอาบแดด "คิวันนี้ดูเหมือนจะเป็นวันที่สวยงามไม่น้อย เอาละ ตามตัวศัลยแพทย์มาได้แล้ว"

พี่น้องบริลล์เหลือบมองกัน

"มิสโคบอยกรับ" เมอร์วอลล์พูดย่างวิทก

"ว่าไง มีอะไร"

"ศัลยแพทย์นั้น การผ่าตัดประเพณีนี้ทำแล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แม้ด้วยเวทมนตร์ คุณแน่ใจนะครับว่าจะไม่คิดทบทวนอีกครั้ง..."

โอปอลกระโดดจากโซฟา แก้มแดงด้วยความโกรธ

"คิด! แกอยากให้อันคิดทบทวน! พวกแกคิดว่าฉันทำอะไรบ้างล่ะตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา คิดไถ่ล่ะ! วันละยี่สิบสี่ชั่วโมงเลย ฉันไม่สนใจ

เวทมนตร์ เวทมนตร์ไม่ได้ช่วยให้ฉันหนีมาได้ วิทยาศาสตร์ต่างหาก
ที่ช่วย วิทยาศาสตร์จะเป็นเวทมนตร์ของฉัน เอาละ ไม่ต้องมาให้
คำแนะนำอะไรอีกนะเมอร์ฟ ไม่งั้นน้องชายของแกได้เป็นลูกคนเดียว
แน่ เข้าใจชัดเจนไหม"

เมอร์ฟตะลึง เขาไม่เคยเห็นโอบอลโกรธขนาดนี้มาก่อน อาการ
โคม่าทำให้เธอเปลี่ยนไป

"ครับ มิสโคบอย"

"เอาละ ตามศัลยแพทย์มาได้แล้ว"

"ทันทีที่รับมิสโคบอย"

โอบอลนอนลงบนโซฟา อีกไม่นานทุกอย่างบนโลกนี้จะเป็น
อย่างที่ควรเป็น ศัตรูของเธอจะตายหรือเสื่อมเสียชื่อเสียงในไม่ช้า
เมื่อเก็บกวาดปมคาใจทุกอย่างแล้ว เธอก็จะได้ใช้ชีวิตใหม่ โคบอยถู
ปลายหูแหลม เธอจะดูเป็นอย่างไรนะ โอบอลนึกสงสัย ในร่างมนุษย์

บทที่ 2

หวัชไมยก็มีตำนานกับเขาเหมือนกัน พวกเรื่องเล่า
เกี่ยวกับการวางแผนอัจฉริยะและการปล้นแบบเสียง
ตาย มีตำนานเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับแมงโมยชาวฮิปปัส
ชื่อโฟซิด มาห์มูด ผู้ไต่หลังคาโดมมหาวิทยาลัยนักบุญ

เปโตรเพื่อแวะไปขโมยไม้เท้าโครซีเยร์จากบิชอปผู้มาเยือน

อีกเรื่องเกี่ยวกับหญิงสาวผู้มดมันชื่อ เร็ด แมรี เคนิลลี่ เธอ
 แฉ่งตัวเป็นคัชเชสแล้วใช้ฝีปากเบิกทางเข้าไปในพิธีราชาภิเษกของ
 กษัตริย์อังกฤษได้สำเร็จ ทางพระราชวังออกมาปฏิเสธว่าไม่เคยมีเรื่อง
 แบบนี้เกิดขึ้น แต่หลังจากนั้นก็มักมีมงกุฎที่ดูเหมือนมงกุฎในหอคอย
 ลอนดอนมากมายไหล่ตามงานประมูล

บางทีตำนานที่น่าตื่นตะลึงที่สุดอาจเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับผลงาน
ชิ้นเอกที่สาบสูญของแอร์เว เด็กประถมทุกคนรู้ว่า ปาสกาล แอร์เว

เป็นศิลปินแนวมิมเพรสชันนิสต์ชาวฝรั่งเศสผู้วาดภาพแพร่ได้สวยงามมาก นักวิจารณ์ศิลปะทุกคนรู้ว่าภาพเขียนของแอร์ว์มีมูลค่าเป็นรองก็เพียงงานของวินเซนต์ แวนโก๊ะเท่านั้น โดยอาจเรียกราคาได้สูงกว่า 50 ล้านยูโร

มีภาพเขียนในชุดแพร่ของแอร์เวอยู่ทั้งหมดสิบห้าภาพ สิบภาพพบได้ตามพิพิธภัณฑ์ฝรั่งเศส และอีกห้าภาพเป็นของสะสมส่วนตัว แต่มีข่าวลือเรื่องภาพที่สิบหก เสียงกระซิบแพร่สะพัดในหมู่อาชญากร แถวหน้าว่ามีภาพของแอร์เวอยู่อีกภาพชื่อ *ห้วงมอยแฟร์* เป็นภาพแพร่กำลังขโมยทารก ตำนานเล่าว่าแอร์เวมอบภาพนี้เป็นของขวัญให้สาวสวยชาวตุรกีที่เขาเจอบนถนนซ็องเซลีเซ่

สาวผู้นั้นหกอกแอร์เวทันทีแล้วขายภาพให้นักท่องเที่ยวชาว
อังกฤษในราคายี่สิบฟรังก์ ภายในไม่กี่สัปดาห์ภาพนั้นก็ถูกขโมยจาก
บ้านชาวอังกฤษคนดังกล่าว นับแต่นั้นก็มีผู้ขโมยภาพนี้เป็นทอดๆ จาก
ชุดสะสมส่วนตัวทั่วโลก นับตั้งแต่แอร์เววาดผลงานชิ้นเอกนี้เสร็จก็
เชื่อกันว่า *หวังโมยแฟร์* โคนขโมยไปแล้วสิบห้าครั้ง แต่สิ่งที่ทำให้
การขโมยภาพนี้แตกต่างจากการขโมยอีกหลายพันล้านครั้งที่เกิดขึ้น
ในช่วงเวลาเดียวกันคือหวังโมยรายแรกคัดสินใจเก็บภาพไว้เอง
เช่นเดียวกับรายต่อๆ มา

หัวขโมยแฟรี่ กลายเป็นเหมือนถ้วยรางวัลสำหรับจอมโจรแนวหน้าของโลก มีเพียงสิบกว่าคนที่รู้ว่ามันภาพนี้ และแค่หยิบมือที่รู้ว่ามีที่ไหน สำหรับอาชญากรแล้วภาพนี้เป็นเหมือนรางวัลเทอร์เนอร์ของเหล่าศิลปิน ใครก็ตามที่ขโมยภาพเขียนสาบสูญนี้ได้สำเร็จจะได้รับ

การยกย่องเป็นสุดยอดห้วงโมยะแห่งยุค มิใช่ก็คนที่รู้ค่าทำนี้ แต่พวกที่รู้นั้นแหละสำคัญ

เป็นธรรมดาที่อาร์ทิมิส พาล์ย้อมรู้เรื่อง *หวัชไมยแฟรี่* เมื่อไม่นานมานี้เขายังรู้ที่ซ่อนของมันด้วย นับเป็นบททดสอบความสามารถที่ยั่วยวนใจเกินจะต้านทานไหว หากเขาประสบความสำเร็จในการขโมยภาพเขียนที่หายไป ก็จะเป็นหวัชไมยอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ที่ได้

บัตเลอร์ ผู้คุ้มกันชาวยูเรเซียนร่างใหญ่ไม่ค่อยชอบโครงการ
 ลำสศของนายน้อย

"ผมไม่ชอบเรื่องนี้เลย อาร์ทิมิส" บัตเลอร์พูดด้วยเสียงต่ำแหบ
ห้าว "สัญชาตญาณบอกผมว่ามันเป็นกับดัก"

อาร์ทิมิสใส่เบตเตอร์ในเครื่องเล่นเกมแบบพกพา

"มันต้องเป็นกับคักอยู่แล้ว" เด็กหนุ่มชาวไอริชวัยสิบสี่ปีพูด
 "หัวขโมยแฟร์" ล่อหัวขโมยมาติดกับหลายต่อหลายปีแล้ว นั่นคือสิ่งที่
 ทำให้มันน่าสนใจล่ะ"

ทั้งสองกำลังวนรอบจักรสุมาเรียนพลัซซ์ที่มีวนิกในรถฮัมเมอร์รุ่น H2 ที่เข้ามา ปกติผานะที่ใช้ในกองทัพอากาศสิ่งทีอาร์ทิมิสจะเลือกใช้ แต่มันน่าจะสอดคล้องกับรูปแบบชีวิตของผู้ที่พวกเขาสมทบบาทในวันนี อาร์ทิมิสนั่งอยู่บนเบาะหลังด้วยความรู้สึกขำตัวเอง เขาไม่ได้สวมชุดสองชิ้นสีเข้มเช่นเคย แต่สวมเสื้อผ้าเหมือนวัยรุ่นทั่วไป

"ชุดนี้พิลึกจริง" เขาพูดพลางรูดซิปเสื้อวอร์ม "จะมีชุดทำไม
ในเมื่อผ้าไม่กันน้ำ แล้วยังโลโก้ต่างๆ นี้อีก ฉันรู้สึกยังกับเป็นโฆษณา

เดินได้ ทางเกยยื่นก็ไม่พอคืตัวสักนิด ย้วยลงไปจะถึงหัวเข่าแล้ว"

บัคเลอร์ยิ้มพลางเหลือบดูกระจกมองหลัง "ผมคิดว่าคุณดูดีนะ ครับ จูเลียตคงบอกว่าคุณดู เจ๋ง!"

จูเลียตเป็นน้องสาวของบัคเลอร์ ตอนนี้อยู่ระหว่างทัวร์รอบ สหรัฐอเมริกากับคณะมวยปล้ำเม็กซิกันเพื่อสร้างชื่อเสียง ฉายาที่เขาใช้ในวงการคือ 'เจ้าหญิงหยก'

"ฉันรู้สึก เจ๋ง! มากกว่า" อาร์ทิมิสว่า "ส่วนรองเท้าผ้าใบเสริม สันนี้ คนเราจะวิ่งเร็วได้อย่างไรเมื่อมีสันรองเท้าหนาสิบเซนติเมตร แบบนี้ ฉันรู้สึกเหมือนยืนบนไม้ค่อขา บอกตามตรงนะบัคเลอร์ว่าทันที ที่เรากลับถึงโรงแรม ฉันจะทิ้งชุดนี้เลย คิดถึงสัปดาห์"

บัคเลอร์เลี้ยวรถไปยังอิมทาลซึ่งเป็นที่ตั้งธนาคารนานาชาติ

"อาร์ทิมิส ถ้าคุณไม่สบายใจ บางทีเราน่าจะเลื่อนปฏิบัติการนี้ ออกไปก่อนดีไหม"

อาร์ทิมิสเก็บเครื่องเล่นเกมใส่เป้สะพายหลังซึ่งมีข้าวของแบบ วัยรุ่นทั่วไปอยู่ในนั้นแล้ว

"ไม่ได้เด็ดขาด โอกาสครั้งนี้ใช้เวลาเตรียมการถึงหนึ่งเดือน"

สามสัปดาห์ก่อน อาร์ทิมิสได้โอนเงินบริจาคโดยไม่ประสงค์ ออกนามให้โรงเรียนเซนต์บาร์เทิลปีสำหรับสุขภาพบุรุษหนุ่ม โดยมี เงื่อนไขว่านักเรียนชั้นปีที่สามจะต้องได้เดินทางไปมิวนิกเพื่อร่วมงาน นิทรรศการโรงเรียนยุโรป อาจารย์ใหญ่ยินดีทำตามความต้องการ ของผู้บริจาค ตอนนี้ขณะที่เด็กคนอื่นๆ กำลังชมสุดยอดเทคโนโลยี หลากหลายที่งานนิทรรศการในสนามกีฬาโอลิมปิกของมิวนิก อาร์ทิมิส

ก็อยู่ระหว่างทางไปยังธนาคารนานาชาติ อาจารย์ใหญ่ก็นิยัเข้าใจว่า
 บัคเลอร์กำลังขับรถพานักเรียนผู้ไม่สบายกลับห้องพักที่โรงแรม

"เครนแอนคัสแปรโรว์อาจย้ายภาพเขียนปีละหลายครั้ง ถ้าเป็น
 ฉันทกทำแบบนั้น ใครจะรู้ว่ามันจะไปอยู่ไหนในอีกหกเดือนข้างหน้า"

เครนแอนคัสแปรโรว์เป็นสำนักทนายความของอังกฤษผู้ใช้
 อุดรจกกฎหมายบังหน้า แท้จริงแล้วพวกเขาประสบความสำเร็จอย่าง
 สูงในการลักขโมยและซื้อขายของโจร อาร์ทิสสงสัยมานานแล้วว่า
 พวกนี้ได้ครอบครอง *หวัชโมยแฟร์* แต่เพิ่งได้รับคำยืนยันเมื่อหนึ่ง
 เดือนก่อนตอนที่นักสืบเอกชนผู้ที่เขาจ้างให้คอยสอดแนมเครนแอนคัส
 แปรโรว์เป็นประจำรายงานว่าเขาจับให้คอยสอดแนมเครนแอนคัส
 ไปยังธนาคารนานาชาติ บางทีอาจเป็น *หวัชโมยแฟร์*

"ฉันอาจไม่มีโอกาสแบบนี้อีกจนโตเป็นผู้ใหญ่" เด็กหนุ่มไอริช
 พูดต่อ "ไม่มีทางที่ฉันจะรอนานขนาดนั้น ฟรันทซ์ แฮร์มันน์ ขโมยภาพ
หวัชโมยแฟร์ ตอนอายุสิบแปดปี ฉันต้องทำลายสถิตินี้ให้ได้"

บัคเลอร์ถอนใจ "ตำนานอาชญากรบอกว่าแฮร์มันน์ขโมย
 ภาพเขียนในปี 1927 เขาแค่คว้ากระเป๋าเอกสารมาใบเดียวก็ได้แล้ว
 ทุกวันนี้มีอะไรซับซ้อนกว่านั้นมาก เราต้องเปิดคูนิรภัยของหนึ่งใน
 ธนาคารที่มีการรักษาความปลอดภัยแน่นหนาที่สุดในโลกตอน
 กลางวันแสกๆ นะครับ"

อาร์ทิส ฟาวล์ยิ้ม "ใช่ หลายคนอาจบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้"

"คงอย่างนั้น" บัคเลอร์เห็นด้วย พลังเลี้ยวรถฮัมเมอร์เข้าไป
 ในลานจอดรถ "คนสติคี่หลายคนคงคิดอย่างนั้น โดยเฉพาะคนที่มา

ทัศนศึกษากับโรงเรียน"

พวกเขาเข้าธนาคารทางประตูหมุนหน้าลิบบี้ซึ่งมีกล้อง

วงจรปิดถ่ายไว้ชัดเจน บัตเลอร์เดินนำ ก้าวอย่างมุ่งมั่นตัดพื้นหินอ่อน
แซมเส้นทองตรงไปยังโถะสำหรับติดต่อสอบถาม อาร์ทิมิสเดินตาม
หลังพลางโยกศีรษะตามจังหวะดนตรีจากเครื่องเล่นแบบพกพาซึ่ง
ความจริงว่างเปล่า เขาสวมแว่นตาอำสสะท้อนแสงที่ปกปิดดวงตาไว้
แต่เปิดโอกาสให้มองสำรวจภายในธนาคารได้โดยไม่มีใครรู้

บางแวดวงรำลือกันว่าธนาคารนานาชาติมีตู้নির্যযที่ปลอดภัย
ที่สุดในโลก ยิ่งกว่าธนาคารในสวิตเซอร์แลนด์เสียอีก ลือกันว่าหาก
เปิดตู้নির্যযทั้งหมดของธนาคารนานาชาติแล้วเทของข้างในลงบนพื้น
ก็อาจมีสมบัติหนึ่งในสิบของโลกกองอยู่บนหินอ่อน ทั้งอัญมณี
ตราสารหนี้ เงินสด โฉนด และงานศิลปะ อย่างน้อยครึ่งหนึ่งขโมย
มาจากเจ้าของโดยชอบธรรม แต่อาร์ทิมิสไม่สนใจของใดๆ ที่ว่ามา
บางที่อาจเป็นคราวหน้า

บัตเลอร์หยุดที่โถะสำหรับติดต่อสอบถาม ทำให้เกิดเงาคำกว้าง
ทาบทับหน้าจอแบนบางที่ตั้งอยู่ตรงนั้น ชายร่างผอมผู้กำลังทำงานอยู่
หน้าจอเงยหน้าขึ้นเตรียมบ่น จากนั้นก็เปลี่ยนใจ ร่างกายใหญ่โตของ
บัตเลอร์มักมีอิทธิพลเช่นนี้ต่อผู้คน

"จะให้ผมช่วยอะไรได้บ้างครับ แฮร์..."

"ลี พันเอกซาเวียร์ ลี ผมอยากเปิดตู้নির্যযของผม" บัตเลอร์
ตอบด้วยภาษาเยอรมันคล่องแคล่ว

"ได้ครับ นายพันลี ได้เลย ผมชื่อ เบอร์ทอลท์ ยินดีรับใช้คุณในวันนี้ครับ" เบอร์ทอลท์เปิดแฟ้มของพันเอกซาเวียร์ ลิบนจอกอมพิวเตอร์ด้วยมือข้างหนึ่ง อีกข้างควงคินสอเหมือนไม้ปากทองจิว "เราเพียงแต่ต้องทำการตรวจสอบเพื่อความปลอดภัยตามปกติ ผมขอคุณหนังสือเดินทางของคุณได้ไหมครับ"

"แน่นอน" บัตเลอร์พุดพลาเงื่อนหนังสือเดินทางของสาธารณรัฐประชาชนจีนไปอีกฟากโต๊ะ "ผมยอมคาดหวังมาตรการรักษาความปลอดภัยที่เข้มงวดที่สุดอยู่แล้ว"

เบอร์ทอลท์รับหนังสือเดินทางมาไว้ในมือที่นิ้วเรียวยาว ตรวจสอบรูปถ่ายก่อน จากนั้นก็วางลงบนเครื่องสแกน

"อัลฟองเซ่!" บัตเลอร์ควาคอาร์ทิมิส "เลิกทำตัวยุกยิกแล้วยืนให้ตรงๆ สิลูก ยืนหลังค่อมเหลือเกินจนบางครั้งพ่อนึกว่าลูกไม่มีกระดูกสันหลังแล้ว"

เบอร์ทอลท์ยิ้มไม่จริงใจจนแม้แต่ทารกก็น่าจะดูออก

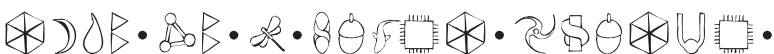
"อัลฟองเซ่ ยินดีที่ได้รู้จักนะ"

"ไงเพื่อน!" อาร์ทิมิสพุดด้วยท่าทางหยิ่งพอกัน

บัตเลอร์ส่ายหน้า "ลูกชายผมสื่อสารกับคนทั้งโลกได้ไม่คืนัก ผมเฝ้ารอให้ถึงวันที่เขาเข้ากองทัพ จากนั้นจะได้เห็นกันว่ามีชายชาติศรีซ่อนอยู่ภายใต้อารมณ์แปรปรวนเหล่านี้บ้างไหม"

เบอร์ทอลท์พยักหน้าอย่างเห็นใจ "ผมมีลูกสาว อายุสิบหก ค่าโทรศัพท์ต่อสัปดาห์มากกว่าค่าอาหารของคนทั้งบ้านเสียอีก"

"วัยรุ่น พวกนี้เหมือนกันหมดแหละ"

ทั้งหมด

เบอร์ทอลท์นำทางไปยังลิฟต์โลหะทึบ แล้วชูบัตรพนักงานไปทางกล้องเหนือประตู

พนักงานธนาคารขยับตาให้อาร์ทิส "ที่นี่เรามีระบบรักษาความปลอดภัยที่ไม่ธรรมดาจนจะพอหนุ่ม น่าตื่นเต้นมากเลยละ"

"รู้แล้วน่า คืบเต็นจนจะเป็นลมแล้ว" อาร์ทิสพูด

"อย่าใช้น้ำเสียงแบบนั้นสิลูก" บัคเลอร์เอ็ด "เบอร์ทอลท์แค่พยายามชวนคุยเท่านั้น"

เบอร์ทอลท์ยังคงใจเย็นแม้โคินอาร์ทิสพูดจาเหินห่าง
"บางทีเธออาจอยากทำงานที่นี่เมื่อโตขึ้น คีโหมละอัลฟองเซ"

เป็นครั้งแรกที่อาร์ทิสยิ้มอย่างจริงจัง ด้วยเหตุผลบางอย่างทำให้เบอร์ทอลท์ถึงกับเย็นวาบลงไปตามสันหลัง "รู้อะไรไหมเบอร์-ทอลท์ บางทีผลงานที่ดีที่สุดของฉันทาอาจเกิดขึ้นในธนาคารก็ได้นะ"

ความเสียบนำอึดอัดที่ตามมาถูกขัดด้วยเสียงจากลำโพงจิวใต้กล้อง

"ว่าไง เบอร์ทอลท์ เราเห็นนายแล้ว ก็คนละ"

"สอง" เบอร์ทอลท์ตอบ "คนหนึ่งคือผู้ถือกุญแจและอีกคนเป็นผู้เฝ้า จะลงไปเปิดตู้নিরায়"

ประตูลิฟต์เลื่อนเปิด เผยให้เห็นกล่องเหล็กทรงสี่เหลี่ยมมุมฉากที่ไม่มีปุ่มหรือแผงควบคุมใดๆ มีแค่กล้องติดตั้งอยู่สูงขึ้นไปทีมุมหนึ่ง อาร์ทิสสังเกตเห็นว่าเบอร์ทอลท์บิดมือไปมาทันทีที่ลิฟต์เคลื่อนลง

"เฮ้! เบอร์ทอลท์ เป็นอะไรไปล่ะ ก็แค่ลิฟต์นะ"

ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นในระดับไหล่ด้วยครับ"

มีสี่เหลี่ยมสีเหลืองแปะเทปติดอยู่บนพื้นเหล็ก บัตเลอร์ก้าวไปยืนบนนั้น พลังยกแขนขึ้น เคิร์ตคันตัวละเอียดยจนเจ้าหน้าที่ด่านศุลกากรยังต้องอาย ก่อนค้อนบัตเลอร์ให้เดินผ่านเครื่องตรวจโลหะ

"ไม่มีของน่าสงสัย" เขาพูดเสียงดัง คำพูดนี้จะผ่านไมโครโฟนบนปกเสื้อส่งไปยังห้องรักษาความปลอดภัย

"เธอเป็นรายต่อไป ไ้หนู" เคิร์ตพูด "ทำแบบเดียวกัน"

อาร์ทิสทำตาม เดินหลังค่อมไปยืนบนสี่เหลี่ยม เขาแทบไม่ยกแขนขึ้นจากข้างลำตัวเลย

บัตเลอร์ถลึงตาใส่ "อัลฟองเซ! ทำตามที่เขบอกได้ไหม ถ้าอยู่ในกองทัพละก็ พ่อจะให้ลูกล้างส้วมโทษฐานทำตัวแบบนี้"

อาร์ทิสถลึงตาตอบ "ได้ครับ ท่านนายพัน แต่เราไม่ได้อยู่ในกองทัพอะไรมะละ"

เคิร์ตปลดเป้ของอาร์ทิสที่สะพายหลังอยู่ แล้วคันของในนั้น

"นี่คืออะไร" เขาถามพลางดึงโครงพลาสติกแข็งออกมา

อาร์ทิสรับมันมาคลี่ออกด้วยการขยับมืออย่างรวดเร็วสามครั้ง "มันคือสตูเตอร์ไ้เพื่อน นายอาจเคยได้ยินมาบ้างนะ พาหนะเดินทางที่ไม่ปล่อยควันเสียใส่อากาศที่เราหายใจงเล้า"

เคิร์ตคว้าสตูเตอร์กลับมา หมุนล้อและตรวจสอบข้อต่อ

อาร์ทิสยิ้มเยาะ "แน่นอนว่ามันยังเป็นเครื่องตัดเลเซอร์ในตัวด้วย ฉันทจะได้เจาะตู้นิรภัยของนายงเล้า"

"ปากคินกันะไ้หนู!" เคิร์ตคำรามพลางยัดสตูเตอร์กลับลงเป้

"แล้วนี่อะไร"

อาร์ทิมิสเปิดเครื่องเล่นเกม "มันคือเครื่องเล่นเกม คิดทำขึ้นมาให้วัยรุ่นเล่น จะได้ไม่ต้องพูดกับผู้ใหญ่"

เคิร์ทเหลือบมองบัตเลอร์ "เด็กคนนี้ไม่ธรรมดาเลยครับ ถ้าผมมีลูกแบบนี้สักคนคงเยี่ยมเลย" เขาเขย่าพวงกุญแจที่เพิ่มขีดของอาร์ทิมิส "แล้วนี่มันอะไร"

อาร์ทิมิสเกาศีรษะ "เอ่อ...กฤษณ์เจ๋ง"

เคิร์ทกัดฟันเสียวคั่ง "ฉันรู้ว่ามันคือบุญแจะงอไห้หนู มันใช่ใช่อะไรเล่า"

อาร์ทิมิสยกไหล่ "ของต่างๆ ลีอกเกอร์ ลีอกสฎเตอร์ สมุดบันทึก ของพวกนั้นนะ"

ยามพิจารณาบุญแจะเหล่านั้น นี่เป็นแค่บุญแจะธรรมดาทั่วไป ใช้
เปิดล็อกที่ซับซ้อนไม่ได้ แต่ธนาคารมีกฎหมายห้ามพกบุญแจะ ยกเว้นบุญแจะ
คัณรยที่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเครื่องตรวจโลหะได้

"โทษที กุญแจต้องฝากไว้ที่นี่" เคิร์ทปลดพวงกุญแจมาวางไว้บนถาดแบน "ไว้ค่อยมาเอาคืนจากลับน่ะ"

"ไปได้หรือยังล่ะ"

"ได้" เคิร์ทตอบ "เชิญ แต่ส่งไปให้พ่อก่อน"

อาร์ทิมิสต้องไปซ่อมเครื่องตรวจโลหะไปให้บัคเลอร์ เขาเดินผ่านมันไปทำให้สัญญาณดัง

เคิร์ทรีบตามมาอย่างร้อนใจ "ในคัมมิดีอะไรอีกที่เป็นโลหะ หัว
เข็มขัดไซ้ใหม่ หรือว่าเหรียญ"

"เงินเหรอ" อาร์ทิสพูดเยาะ "มีกี่คัส"

"ถ้าอย่างนั้นอะไรทำให้สัญญาฉก" เคิร์ททง

"น่าจะเป็นไอ้นี้" อาร์ทิสพูด เขาเอานิ้วเกี่ยวริมฝีปากบนแล้ว
คืบขึ้น แถบลวดสองเส้นคาดพันอยู่

"เหล็กคึดพัน น่าจะใช้" เคิร์ทพูด "เครื่องตรวจโลหะนี้ไวมาก
เป็นพิเศษ"

อาร์ทิสเอามือออก "ต้องเอาออกด้วยไหม คึงออกจากพัน
เลยไหม"

เคิร์ทไม่สนใจถ้อยคำประชดประชัน "ไม่ต้อง ฉันคิดว่าเรา
ปลอดภัยแล้ว ไปต่อได้เลย แต่ทำตัวดีๆ ในนั้นละ มันเป็นห้องนิรภัย
ไม่ใช่สนามเด็กเล่น" เคิร์ทหยุดพูดแล้วชี้ไปยังกล่องเหนือศีรษะ "จำ
ไว้นะ ฉันจะคอยดูอยู่"

"อยากดูก็ดูไปสิ" อาร์ทิสโต้อย่างไม่กลัว

"โอ้! ฉันดูแล ไอ้หนู เธอแค่น้ำลายใส่ประตูพวกนั้นสักบาน
แล้วฉันจะไล่เธอออกไปจากธนาคารเลย ไล่แบบใช้กำลังด้วย"

"โอ๊ย! ให้ตายสิเคิร์ท" เบอร์ทอลท์ร้อง "อย่าทำตัวเวอร์นักเลย
นี่นายไม่ได้อยู่หน้ากล่องโทรทัศน์นะ รู้ไว้ด้วย"

เบอร์ทอลท์ค้อนพวกเขาผ่านประตูห้องนิรภัยเข้าไป "ขอโทษ
แทนเคิร์ทด้วยนะครับ เขาไม่ผ่านการสอบเป็นกองกำลังพิเศษเลยมา
ลงเอยที่นี่ บางครั้งผมคิดว่าเขาอยากให้มีคนปล้นธนาคารจะได้มีอะไร
ทำบ้าง"

ประตูเป็นแผ่นเหล็กทรงกลมหนา เส้นผ่านศูนย์กลางอย่างน้อย

ห้าเมตร ขนาดใหญ่แต่กลับเหวี่ยงเปิดอย่างง่ายดายเมื่อเบอร์ทอลท์แตะ

"สมคุลคินะครับ" พนักงานธนาคารอธิบาย "แม้แต่เด็กยังเปิดได้ จนถึงห้าโมงครึ่งซึ่งเป็นเวลาปิดประจำวัน ห้องนิรภัยแห่งนี้ล็อกตามเวลาที่กำหนด ไม่มีใครเปิดประตูได้จนถึงเช้าวันรุ่งขึ้นตอนแปดโมงครึ่ง แม้แต่ประธานธนาคารก็เปิดไม่ได้ครับ"

หลังประตูห้องนิรภัยมีตู้นิรภัยเหล็กทุกรูปรางและทุกขนาดเรียงกันอยู่หลายแถว แต่ละตู้มีรูกุญแจทรงสี่เหลี่ยมมุมฉากที่ด้านหน้าล้อมรอบด้วยใยแก้วนำแสง คอนันั้นแสงทั้งหมดเป็นสีแดง

เบอร์ทอลท์หยิบกุญแจจากกระเป๋าเสื้อ มันร้อยลวดเหล็กถักห้อยอยู่ที่เข็มขัดของเขา

"แน่นอนว่ารูปทรงของกุญแจไม่ใช่สิ่งเดียวที่สำคัญ" เขาพูดพลางสอดกุญแจเข้าไปในรูกุญแจมาสเตอร์คีย์ "ล็อกยังทำงานผ่านไมโครชิปด้วย"

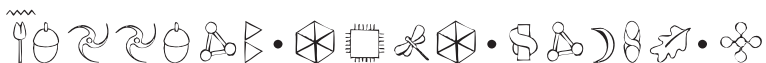
บัตเลอร์หยิบกุญแจคล้ายกันจากกระเป๋า "พร้อมนะ"

"เมื่อคุณพร้อมครับ"

บัตเลอร์ลากนิ้วไปตามตู้จนถึงหมายเลขเจ็ดร้อย เขาสอดกุญแจเข้ารู "พร้อมแล้ว"

"ได้ครับ ผมจะนับนะครับ สาม สอง หนึ่ง หมด"

ชายทั้งสองหมุนกุญแจพร้อมกัน มาตรการป้องกันด้วยกุญแจมาสเตอร์คีย์มีไว้กันขโมยเปิดตู้ด้วยกุญแจดอกเดียว หากกุญแจสองดอกไม่หมุนพร้อมกันภายในหนึ่งวินาที ตู้จะไม่เปิด

แสงไฟรอบกุญแจทั้งสองคอกเปลี่ยนจากสีแดงเป็นสีเขียว
ประตูคูนีรภัยของบัคเลอร์เค้งเปิด

"ขอบคุณเบอร์ทอลท์" บัคเลอร์พุดพลาแสงล้วยเข้าไปในตู้

"ยินดีครับ" เบอร์ทอลท์ตอบพลาแสงก็มึนชะจนเกือบเป็นโง่
คำนับ "ผมจะรอข้างนอกนะครับ แม้มีกล้องติดตั้งอยู่แล้วก็มีกฎให้
ต้องเข้ามาตรวจสอบทุกสามนาทีกังนั้นผมจะกลับมาเจอคุณในอีก
หนึ่งร้อยแปดสิบวินาทีครับ"

เมื่อพนักงานธนาคารไปแล้ว อาร์ทิสก็มองผู้คุมกันอย่างสงสัย

"อัลฟองเซรี" เขาพูดโดยแทบไม่ขยับริมฝีปาก "ฉันจำไม่ได้ว่า
เราตกลงกันเรื่องชื่อตัวละครที่ฉันสวมบทบาทนะ"

บัคเลอร์ตั้งโหมคจับเวลาที่นาฬิกาของเขา "ผมแก้ปัญหาเฉพาะ
หน้าครับอาร์ทิส คิดว่ามันจำเป็นต่อสถานการณ์ ถ้าถามผมละก็ คุณ
สวมบทวัยรุ่นน่านำราคาญได้สมจริงมากครับ"

"ขอบคุณ เพื่อนยาก ฉันพยายามเต็มที่แล้ว"

บัคเลอร์หยิบแบบแปลนของสถาปนิกออกจากคูนีรภัย คลีทาง
จนใหญ่เกือบสองตารางเมตร เขายื่นแขนออกไปเต็มเหยียด ดูเหมือน
กำลังพิจารณาแบบแปลนบนกระดานนั้น

อาร์ทิสเหลือบมองขึ้นไปยังกล้องที่ติดตั้งบนเพดาน "ยกแขน
ขึ้นอีกห้าเซนติเมตรและก้าวไปทางซ้ายหนึ่งก้าว"

บัคเลอร์ทำตามด้วยท่าที่เป็นธรรมชาติ แกล้งโกลบเกลื่อน
และเขย่ากระดากไปทีหนึ่ง

"ดี สมบูรณ์แบบ อย่างยับยั้งคั่นะ"

ตอนที่บัคเลอร์เข้าคูนิรภัยแห่งนี้ในครั้งหลังสุดที่มาเยือน
ธนาคาร เขาได้ถ่ายภาพห้องนิรภัยไว้มากมายด้วยกล้องกระดุม
อาร์ทิมิสใช้ภาพถ่ายเหล่านั้นสร้างแบบจำลองจิตตอลของห้องนี้ขึ้นมา
การคำนวณของเขาบ่งบอกว่าตำแหน่งปัจจุบันของบัคเลอร์จะให้พื้นที่
กำบังทรงสี่เหลี่ยมขนาดสิบตารางเมตร ในพื้นที่นั้นแบบแปลนจะ
บดบังการเคลื่อนไหวของเขา ตอนนี้ยามจึงเห็นเครื่องเท้าผ้าใบเท่านั้น

อาร์ทิมิสเอนหลังฟังกำแพงคูนิรภัยที่อยู่ระหว่างม้านั่งเหล็ก
สองตัว เขาเท้าแขนลงไปบนเก้าอี้ยาวแล้วยกตัวเองขึ้นจากรองเท้า
ผ้าใบคู่หลวม เด็กหนุ่มขึ้นไปอยู่บนม้านั่งอย่างระมัดระวัง

"กัมหัวไว้" บัคเลอร์แนะนำ

อาร์ทิมิสค้นเป้เพื่อหากล่องเครื่องเล่นวิดีโอเกม แม้เครื่องนี้ใช้
เล่นเกมคอมพิวเตอร์ได้จริง แต่การทำงานหลักของมันคือแผง
เอกซเรย์ที่แสดงผลทันที แผงนี้มีใช้กันทั่วไปในหมู่อาชญากรแถวหน้า
ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับอาร์ทิมิสที่จะคัดแปลงมันให้ดูเหมือนของเล่น
วัยรุ่น

อาร์ทิมิสเปิดเครื่องเอกซเรย์พลาสม่าเลื่อนมันไปบนประตูคูนิรภัย
ข้างซ้ายของบัคเลอร์ ผู้คุ้มกันเข้าคูนีหลังเกรนแอนคัสแปรโรว์สองวัน
ตามเหตุผลแล้วทั้งคู่ทั้งสองก็น่าจะอยู่ใกล้กัน ยกเว้นว่าเกรนแอนคัส
แปรโรว์เลือกหมายเลขคูนีแบบเฉพาะเจาะจง ถ้าเป็นแบบนั้นก็คง
กลับไปนับหนึ่งใหม่ อาร์ทิมิสคิดว่าความพยายามครั้งแรกในการขโมย
หัวขโมยแฟรี่ มีโอกาสสำเร็จสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ถือว่าไม่มากนัก แต่
เขาไม่มีทางเลือกนอกจากเดินหน้าต่อ อย่างน้อยที่สุดก็จะได้เรียนรู้

เป้าหมาย ภายในบานประตูที่แผ่นกระจกด้านหลังมีตัวอักษรสลักไว้ว่า
'บล็อกเคิน'

"บล็อกเคิน" เด็กหนุ่มพูอย่างมีชัย "เรากาคูก"

มีแค่หกบริษัทในโลกที่สามารถสร้างคูนีรภัยคุณภาพระดับนี้
อาร์ทิมิสได้เจาะเข้าฐานข้อมูลของบริษัทเหล่านั้นและพบว่าธนาคาร
นานาชาติอยู่ในรายชื่อลูกค้าของบล็อกเคิน บล็อกเคินคือกิจการ
ครอบครัวเล็กๆ ในเวียนนาที่สร้างคูนีรภัยให้อาคารหลายแห่งทั้งใน
เจนีวาและเกาะเคย์แมน บัตเลอร์แะไปที่โรงงานผลิตของพวกเขา
แล้วขโมยกุญแจมาสเตอร์คีย์มาสองดอก แน่نونว่ากุญแจนี้ทำจาก
โลหะและคงไม่รูดฟันเครื่องตรวจ ยกเว้นว่าโลหะได้รับอนุญาตให้
ผ่านเครื่องได้ด้วยเหตุผลบางอย่าง

อาร์ทิมิสสอดนิ้วสองนิ้วเข้าไปในปากแล้วดึงเหล็กคัตจากพื้น
บน ด้านหลังคือรีเทนเนอร์พลาสติกที่มีกุญแจติดอยู่สองดอก มันคือ
กุญแจมาสเตอร์คีย์นั่นเอง

อาร์ทิมิสผนวกกุญแจสองสามวินาที

"ดีขึ้นหน่อย" เขาพูด "ฉันคิดว่าจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว"

ปัญหาต่อไปเป็นเรื่องระยะทาง คูนีรภัยห่างจากรูกุญแจ
มาสเตอร์คีย์ข้างประตูกว่าสองเมตร นอกจากเป็นไปไม่ได้ที่คนผู้หนึ่ง
จะเปิดประตูโดยไม่มีผู้ช่วยแล้ว ใครก็ตามที่ยืนข้างรูกุญแจมาสเตอร์
คีย์ยังอยู่ในตำแหน่งที่ยามจะเห็นได้อีกด้วย

อาร์ทิมิสหยิบสัญญาณออกจากเป้ เขาดึงหมุดจากช่อง ถอดคัน
บังคับแยกจากที่วางเท้า นี่ไม่ใช่สัญญาณธรรมดา เพื่อนวิศวกรของ

กับคูนีรภัยก็น่าจะช่วยให้บ้าง

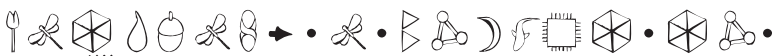
อาร์ทิมิสกลับไปยังคูนีรภัยแล้วบิดมือจับ ระบบรอกกับสายเคเบิลภายในท่อบิดมือจับอีกข้างพร้อมกัน ลีอกทั้งสองสว่างเป็นสีเขียว คูนีรภัยของเครนแอนคัสแปรโรว์เค้งเปิด อาร์ทิมิสรู้สึกพอใจสิ่งประดิษฐ์ของเขาทำงานได้ผล แต่จะว่าไปก็ไม่มีเหตุผลที่มันจะทำพลาด เขาทำตามหลักฟิสิกส์ทุกอย่าง น่าแปลกใจที่มาตรการรักษาความปลอดภัยด้วยระบบไฟฟ้าที่แน่นหนาสูงสุดกลับพ่ายแพ้ต่อท่อรอก และเหล็กค้ำพัน

"อาร์ทิมิส" บัคเลอร์คราง "ผมเริ่มยกแขนค้างอยู่แบบนี้ไม่ไหวแล้วนะครับ คุณช่วยเร่งมือหน่อยได้ไหม"

อาร์ทิมิสเลิกเฉลิมฉลองในใจ พวกเขายังไม่พ้นจากห้องนิรภัยเลย เขาหมุนมือจับกลับไปอยู่ตำแหน่งเดิม จากนั้นก็ดึงคันบังคับเข้าหาตัว ฤดูแจทั้งสองคอกหลุดจากรู เมื่อกดปุ่ม ท่อก็หดกลับมามีความยาวเท่าเดิม อาร์ทิมิสยังไม่ประกอบสกุเตอร์ เพราะอาจต้องใช้ตอนนี้เปิดคูนีรภัยอีก

อาร์ทิมิสคลุกเกอร์ผ่านแผงเอกซเรย์ก่อนเปิดประตูคูนีรภัยให้กว้างขึ้น เขาค้นหาสายไฟหรือวงจรใดๆ ที่อาจกระตุ้นสัญญาณชุดที่สอง แล้วก็เจอจริงๆ ตัวตัดไฟเชื่อมอยู่กับแคร์ คงจะน่าอายมากสำหรับหัวขโมยไม่ว่าหน้าไหนหากเจ้าหน้าที่รู้ตัวเพราะเสียงดังลั่นโหยหวนของแคร์ อาร์ทิมิสยิ้ม คุณเหมือนคนที่เครนแอนคัสแปรโรว์เป็นพวกมีอารมณ์ขัน บางทีเขาอาจจ้างพวกนี้เป็นทนายความก็ได้

อาร์ทิมิสปลดหูฟังที่คล้องอยู่รอบคอแล้วค้นแผ่นกรองเสียง

ออกจนเห็นสายไฟข้างใน จากนั้นเขาก็เอามันไปพันรอบหัวท้ายของตัวตัดไฟ แบบนี้ก็สามารถดึงตัวตัดไฟออกโดยไม่ทำให้วงจรขาดแล้ว อาร์ทิมิสคิง แตรยังคงเงียบ

ในที่สุดตู้ก็เปิดอยู่ตรงหน้า ข้างในมีกระบอกอันเดียวพียงอยู่กับผนังด้านในสุด กระบอกนี้ทำจากเพอร์สเปกซ์และมีผืนผ้าใบม้วนอยู่ในนั้น อาร์ทิมิสหยิบกระบอกออกมาแล้วยกขึ้นส่องไฟ เขาพิจารณาภาพเขียนอยู่หลายวินาทีผ่านพลาสติกใส ไม่กล้าเสี่ยงเปิดกระบอกจนกว่าจะกลับไปถึงโรงแรมอย่างปลอดภัยแล้ว หากรีบร้อนในตอนนี้อาจทำให้เกิดความเสียหายต่อภาพเขียนโดยไม่ตั้งใจได้ เขารอมาหลายปีเพื่อให้ได้ครอบครอง *หัวขโมยแฟรี่* หากต้องรอต่ออีกสองสามชั่วโมงจะเป็นไรไป

"ลักษณะการใช้ฟูกันไม่ผิดแน่" เขาพูดพลางปิดตู้ "ผีแปร่งหนักแน่น แสงเงาชัดเจน ถ้าไม่ใช่ของแท้ก็ปลอมได้เยี่ยมมาก ฉันเชื่อว่าเราทำสำเร็จแล้วบัตรเลสเตอร์ แต่ไม่มีทางแน่ใจได้หากไม่ได้เอกซเรย์และวิเคราะห์สี"

"ดี" ผู้คุ้มกันพูดพลางเหลือบมองนาฬิกา "เรื่องพวกนั้นทำได้ ที่โรงแรม เก็บของแล้วไปจากที่นี่กันเถอะครับ"

อาร์ทิมิสยัดกระบอกใส่เป้พร้อมสตูเตอร์ที่ประกอบเสร็จแล้ว เขาติดกุญแจไว้กับรีเทนเนอร์แล้วสวมเสื้อกั๊กครอบพัน

ประตูห้องนิรภัยเลื่อนเปิดตอนที่เด็กหนุ่มไอริชหย่อนเท้าลงในร่องเท้าผ้าใบพอดี ศีรษะของเบอร์ทอลท์โผล่มาในช่องประตู

"ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมครับ" พนักงานธนาคารถาม

บัตเลอร์พับพิมพ์เขียวแล้วสอดมันใส่กระเป๋

"เรียบร้อยดีเบอร์ทอลท์ อันที่จริงคือเยี่ยมเลยละ คุณพาเรา
กลับไปขึ้นบนได้แล้ว"

เบอร์ทอลท์โค้งน้อยๆ "ได้ครับ เชิญตามผมมาเลย"

อาร์ทิมิสกลับมาสวมบทยืนปากจืดอีกครั้ง "ขอบคุณมากนะ
เบอร์ตี้ งานนี้สนุกสุดเหวี่ยงเลย ฉันขอใช้เวลาวันหยุดดูกระดานใน
ธนาคารจริงๆ นะ"

ต้องยกเครดิตให้เบอร์ทอลท์ รอยยิ้มของเขาไม่เคยหายไปเลย

เคิร์ทรออยู่ข้างเครื่องเอกซเรย์ในท่ากอดอกขนาดเท่าอกแรค
เขารอจนกระทั่งบัตเลอร์ผ่านไป จากนั้นก็ตะไหล่อาร์ทิมิส

"เธอคิดว่าฉลาดนักใช่ไหม ไฉ่หนู" เขาพูดยิ้มๆ

อาร์ทิมิสยิ้มตอบ "ถ้าเทียบกับนายนะเหรอ มันแน่นอนอยู่แล้ว"

เคิร์ทก้มตัวลงมา มื่อยันเข้า จนกระทั่งตาอยู่ในระดับเดียวกัน

"ฉันดูเธอจากห้องควบคุมตลอดเวลา เธอไม่ได้ทำอะไรเลย คนแบบ
เธอไม่กล้าทำจริงหรอก"

"นายรู้ได้ยังไง" อาร์ทิมิสถาม "ฉันอาจจะตั้งศูนย์ภัยพวกนั้น
แล้วก็ได้"

"ฉันรู้ก็แล้วกัน เพราะฉันเห็นเท้าเธอตลอดเวลา เธอแทบไม่ได้
ขยับตัวเลยชั่วชีวิต"

อาร์ทิมิสคว้าพวงกุญแจจากถาดแล้ววิ่งตามบัตเลอร์ไปให้ทัน
ลิฟต์ "คราวนี้นายชนะ แต่ฉันจะกลับมา"

เคิร์ทเอามือป้องปาก "มาเลย" เขาตะโกน "ฉันจะรอ"

